

РОЗДІЛ 1

ШАРЛОТТА

Рік тому я обрала б піти на вірну смерть, ніж опинитись у цьому місці. Не зрозумійте неправильно: я не сноб. У дитинстві ми з мамою годинами переривали полиці секонд-хендів. І це ще було за часів, коли секонди називалися *Goodwill*. А розташовані вони були переважно в робочих кварталах. Сьогодні ношені речі називають вінтажними і продають у Верхньому Іст-Сайді за чималі гроші.

Я почала ходити в «злегка вживаному» одязі ще до того, як це стало модним у всьому Брукліні.

Однак турбували мене не самі секонд-хенди, а весільні сукні, що там продавалися, і минуле, яке вони несли за собою.

Чому вони тут опинились?

Я дістала з полиці наймилішу бальну сукню від Вері Вонг із перехресним корсажем і каскадною сатиноюю спідницею. Моя версія — «Казкові очікування — розлучення через пів року». Ніжна мереживна сукня-русалка

від Монік Луїльє — «Наречений загинув у жахливій автокатастрофі». У розпачі дівчина, яка-так-і-не-стала-нареченою, пожертвувала її церкві на щорічний розпродаж. Кмітливий перекупник узяв її задарма і, продавши, збільшив свої інвестиції втричі.

Кожна сукня мала свою історію, і моя лежала на полиці під назвою «Він виявився брехливим шматком лайна». Зітхнувши, я повернулася до двох жінок, які сварилися російською біля стійки адміністратора.

— Це колекція наступного року, чи не так? — запитала вища жінка з недолугими криво намальованими бровами.

Я щосили намагалася не витріщатись на них, але у мене кепсько виходило.

— Так. Це весняна колекція Марчези.

Жінки наполегливо продовжували гортати каталоги, хоча я сказала їм ще двадцять хвилин тому, що ця сукня з майбутньої, ще не виданої колекції. Напевно, їм хотілося дізнатися початкові ціни дизайнера.

— Не думаю, що ви зараз її там знайдете. Моя майбутня свекруха... — я затнулася й виправилася: — Моя колишня майбутня свекруха нібито має зв'язки з одним із дизайнерів.

На якусь мить жінки зосередили на мені свої погляди, а потім продовжили сперечатись.

Як скажете.

— Видно, вам потрібно більше часу, — пробурмотіла я.

У кінці магазину я знайшла стійку для одягу з написом «НА ЗАМОВЛЕННЯ». Я всміхнулася. У мами Тодда стався б серцевий напад, якби я відвела її в місце, де вивіски були написані з помилками. Вона обурювалася б, що їй не принесли шампанського, поки я була в приміряльні.

Господи, невже я напилася шипучки *Kool-Aid* від *Roth* і тепер майже як одна з тих зарозумілих сучок?

Проводячи пальцями по пошитих на замовлення сукнях, я мимоволі зітхнула. За ними мають ховатися ще цікавіші історії. Амбіційні наречені, занадто свавільні для своїх нудних хлопців і чоловіків. Це були сильні духом жінки, які пливли проти течії, виходили на мітинги та знали, чого хотіли.

Я зупинилась біля А-подібної білої сукні, прикрашеної багряними трояндами. Ліф корсета мав червоні смужки вздовж кісточок. *«Покинула хлопця-банкіра заради художника-француза, який жив по сусідству, у цій сукні вона вийшла заміж за П'єрра».*

Жодні дизайнерські сукні не підійшли б цим жінкам, бо вони точно знали, чого хотіли, й не боялися про це сказати. Вони йшли за покликом свого серця. І я їм заздрала. Раніше я була однією з них.

Глибоко всередині я була особливою, зробленою «на замовлення» — саме так, з помилкою. У який момент я загубила себе і стала такою посередньою? Мені забракло сміливості сказати правду Тоддовій мамі, через що на весіллі в мене мала бути нудна недолуга сукня.

Діставши останню сукню з полиці на ЗАМОВЛЕННЯ, на якусь мить я остовпіла.

Пір'я!

Це було найкрасивіше пір'я, що я коли-небудь бачила. І ця сукня була не біла — вона була рум'яна. Ця сукня була приголомшлива. Вона мала саме такий вигляд, який би я хотіла, щоб мала моя сукня на замовлення. Це була неабияка сукня. Це була ТА САМА сукня. Топ без бретельок і з легким вигином. Менші, ледь помітні пір'їнки лаконічно визирали з декольте. Корсет повністю вкритий мереживом, з якого плавно витікала красива спідниця

годе. А знизу цілий апогей із пір'я. Сукня буквально співала. Вона була дивовижна.

Одна з жінок попереду помітила, як пильно я дивилася на цю сукню.

— Можна мені її приміряти?

Вона кивнула, ведучи мене до приміряльні в кінці зали.

Я роздягнулась і почала обережно застібати вбрання. На жаль, розмір сукні моєї мрії був занадто малий. Усі мої переїдання на тлі стресу зіграли зі мною злий жарт.

Тому я залишила її незастібнутою і милувалася собою в дзеркалі. *Ось вона*. Жінка, яка має вигляд не на двадцять сім і не кинула свого нареченого, який її зрадив. Жінка, котрій не потрібно було продавати свою весільну сукню, щоб мати можливість їсти щось, окрім рамену, двічі на день.

У цій сукні я почувалася так, ніби не мала жодних турбот. Мені не хотілось її знімати. Але, якщо чесно, я починала пітніти й боялася зіпсувати сукню.

Перш ніж її зняти, я востаннє подивилася в дзеркало й відрекомендувалася уявній людині, яка захоплювалася новою мною.

Я впевнено стала, поклавши руки на стегна, і сказала:

— Привіт, я Шарлотта Дарлінг. — І почала сміятись, бо це звучало, наче я телерепортерка.

Після того як я зняла сукню, мою увагу привернув якийсь клаптик. Це був папірець блакитного кольору, ушитий у внутрішню підкладку.

*Щось позичене, щось блакитне, щось старе, щось нове*¹.
Такий порядок слів? Чи навпаки?

Я збагнула, що це було «щось блакитне».

¹ Відома англійська приказка, яка походить із давньоанглійського вірша «Something Old, Something New, Something Borrowed, Something Blue, A Sixpence in your Shoe». Вважали, що наречені мають додати ці предмети на свої сукні або носити із собою в день весілля з вірою, що ті принесуть щастя у шлюбі. (Тут і далі прим. перекл.)

Піднісши папірець ближче, я примружилась, щоб прочитати записку. Угорі було написано «Зі столу Ріда Іствуда». Читаючи, я проводила пальцем по кожній літері.

Для Еллісон

«Вона промовила: “Пробач мені за те, що я люблю мріяти”, а він узяв її за руку й відповів: “Пробач мені за те, що не був поруч раніше, щоб мріяти з тобою”».

Дж. Айрон Ворд

Дякую тобі за те, що здійснила всі мої мрії.

Твій коханий,

Рід

Моє серце закалатало. Це було найромантичніше, що я коли-небудь читала. Я навіть уявити не можу, як ця сукня тут опинилася. Як якась жінка при здоровому глузді могла зректися таких потужних зізнань у почуттях? Якщо до цього я думала, що та сукня була приголомшливою... тепер вона справді була приголомшливою.

Рід Іствуд кохав її. О, ні. Я сподіваюся, що Еллісон не померла. Бо чоловік, який пише комусь такі слова, не може просто так розлюбити цю жінку.

До мене звернулася працівниця магазину:

— У вас усе гаразд?

Я відсунула завіску, щоб відповісти їй:

— Так... так. Насправді, здається, я закохалася в цю сукню. Ви вже дізналися, скільки коштів я зможу отримати за свою від Марчези?

Вона похитала головою:

— Ми не платимо за принесені речі. Ви отримаєте товарний кредит.

Чорт.

Мені вкрай потрібна готівка.

Я вказала на рум'яну сукню з пір'ям.

— Скільки коштуватиме ця сукня?

— Ви можете її обміняти.

Це спокушало. Я настільки зріднилася із цією сукнею, що навіть почала уявляти, як мій неіснуючий наречений написав мені цю записку. Мені не хотілося дізнаватися, яку легенду приховує це вбрання. Мені хотілось її *прожити*, створити власну історію заради цієї сукні. Можливо, не сьогодні, а коли-небудь у майбутньому. Я хотіла знайти чоловіка, який би мене цінував, міг розділити зі мною мої мрії і безумовно мене кохав. Я хотіла знайти чоловіка, який лишив би мені таку записку.

Ця сукня має висіти в моєму гардеробі як щоденне нагадування, що справжнє кохання існує.

Слова вирвалися з моїх вуст до того, як я встигла передумати.

— Я її беру.

РОЗДІЛ 2

ШАРЛОТТА

Два місяці по тому

Моє резюме терміново треба переробити. Після двох годин перегляду вакансій я зрозуміла, що мені доведеться дещо прикрасити свої навички.

Жахлива тимчасова робота, з якою я сьогодні попрощалася, могла б піти мені як досвід керівниці. Принаймні на папері це мало б непоганий вигляд. Я відкрила своє жалюгідне резюме у Word і додала туди свою останню посаду помічника юриста.

Хроман і Партнери. Це ім'я йому справді пасувало. Девід Хроман — юрист, у якого я щойно завершила тимчасове стажування, був по суті напів хробаком, напів людиною. Заповнивши термін і місце роботи, я відхилилась на спинку стільця й замислилася, що саме можу зазначити як досвід, здобутий за час роботи на того мудака.

Подивімося. Я приклала палець до підборіддя. Що я зробила для людини-хробака цього тижня? Гмм... Учора я прибрала його руку від своїх сідниць, одночасно погрожуючи подати на нього скаргу до ЕЕОС¹. Так, це точно має там бути. Я ввела:

Вправно виконую декілька завдань одночасно у стресових ситуаціях.

У вівторок хробак навчив мене виставляти заднє число на пристрої для поштових марок, щоб податкова служба вважала, що його запізніла звітність насправді була вчасною, і не стягувала з нього штраф. *Хороший матеріал. Це теж треба додати.*

Чудово працюю в умовах стислих термінів.

Минулого тижня він відправив мене до *La Perla* забрати два подарунки — щось гарненьке на день народження його дружини і щось сексуальне для «особливої подруги». Мені навіть вдалося купити дещо й для себе коштом цього козла. Бог свідок, тоді я не могла собі дозволити стринги за тридцять вісім доларів.

Неухильно дотримуюсь професійної етики й демонструю відданість під час виконання особливих доручень.

Додавши ще кілька нісенітних гучних досягнень, я розіслала своє резюме десяткам нових агентств із працевлаштування й нагородила себе повним келихом вина.

---

¹ Комісія з рівних можливостей для працевлаштування.

Яке ж у мене яскраве життя. Двадцять сім років, незаміжня, будучи у Нью-Йорку у вечір п'ятниці, одягнена в спортивні штани й футболку, хоча лише восьма година. Але я не мала жодного бажання кудись іти. Найменше, чого мені зараз хотілося, — це попивати мартіні за шістнадцять доларів у вишуканих барах, куди такі чоловіки, як Тодд, приходили в дорогих костюмах, щоб приховати свого внутрішнього звіра. Натомість я зайшла у Facebook, аби подивитися, як поживають інші — принаймні, яку частину свого життя вони вирішили показати світові.

Моя стрічка була заповнена типовими п'ятничними постами — щасливими усмішками, фотографіями їжі та дітей, яких дехто з моїх друзів уже почав народжувати. Певний час я бездумно гортала її, попиваючи вино... поки не дійшла до світлини, на якій мій палець завмер. Тодд поділився фото, яке виклав хтось інший. На ньому він тримав за руку жінку... дуже схожу на мене. Її за простою можна було б вважати моєю сестрою. Блондинка, з великими блакитними очима, світлою шкірою, пухкими губами й дурнуватим закоханим поглядом, яким я й сама раніше дивилася на Тодда. По тому як вони були вдягнені, я подумала, що вони збираються на весілля. Допоки не прочитала текст нижче:

Тодд Росс і Меделін Елджін оголошують про свої заручини.

Свої заручини?!

Сімдесят сім днів тому — не те щоб я рахувала — ми розірвали *наші* заручини. І він уже освідчився іншій? Заради всього святого, це навіть була не та жінка, з якою я спіймала його на зраді.

Це, певно, якась помилка. Моя рука тремтіла від гніву, коли я водила мишкою і натискала на домашню сторінку

Тодда. Але, звісно, це не помилка. На його сторінці було з десяток повідомлень із привітаннями, на деякі він навіть відповів. Тодд також опублікував фотографію їхніх рук, демонструючи обручку на її пальці. *Мою. Довбану. Обручку.* Мій геніальний колишній навіть не завдав собі клопоту купити нову каблучку після того, як я жбурнула її йому в обличчя, поки він застібав штани. Я впевнена, що після мого переїзду він навіть не змінив матрац, на якому ми спали два роки до цього. Насправді Меделін, напевно, уже була баєром у мережі універмагів *Roth* — сиділа за моїм старим робочим столом, обіймаючи посаду, з якої я звільнилася, щоб більше не дивитися щодня в обличчя цього зрадника .

Я почувалася... Я не могла дібрати правильних слів. Мене нудило. Я була розбита. Розлючена. Я відчувала, що мені знайшли заміну.

Як не дивно, я не заздрила тому, що чоловік, якого, як я думала, любила, рухався далі. Мене ранило те, що мені так легко знайшли заміну. Це свідчило, що наш із ним зв'язок не був особливим. Після того як я розірвала з ним стосунки, він пообіцяв повернути мене, сказав, що я — кохання всього його життя й нічого не завадить йому довести, що нам судилося бути разом. Квіти й подарунки перестали надходити вже два тижні по тому. Дзвінки припинились після трьох. Тепер я знала чому: він знайшов кохання всього свого життя. *Знову.*

Але я не плакала, чим здивувала навіть саму себе. Мені просто було сумно. *Дуже сумно.* Окрім мого життя, квартири, роботи, почуття власної гідності, Тодд украв у мене те єдине, у що я завжди вірила, — справжнє кохання.

Я відкинулася на спинку стільця й заплющила очі, зробивши декілька глибоких, затяжних вдихів. Тоді

я вирішила, що не збираюся так просто змиритися з цією новиною. *Це повна маячня!* Я не мала іншого вибору, окрім як діяти. Тому я зробила те, що вчинила б будь-яка зневажена дівчина з Брукліну, дізнавшись, що її колишній наречений не дочекався, поки охолоне їхнє ліжко, перш ніж привести додому іншу жінку.

Допила пляшку вина.

* * *

Так. Я напилася.

Навіть якби я говорила розбірливо, мене видавав той факт, що я сиділа у весільній сукні з пір'ям, із широко розстебнутою ззаду блискавкою, і пила вино прямисінько з пляшки. Я відкинула голову назад, у дуже не характерній для леді манері, і вицмулила останні краплі вина, перш ніж грюкнути пляшкою об стіл. Ноутбук аж здригнувся від такого удару, що вивело його з режиму сну. На екрані мене знову вітала щаслива пара.

— Він так само вчинить і з тобою, — вказала я пальцем на екран — А знаєш чому? Бо хто зрадив раз, зробить це і вдруге.

Бісове пір'я на сукні знову лоскотало мені ноги. За останню годину це трапилося з десяток разів, але, клянуся, щоразу я думала, ніби це якийсь жук повзе по моїй нозі. Коли я вчергове потягнулася вниз, щоб прибити уявну комаху, моя рука до чогось торкнулася, і я одразу здогадалася, що це було. *Блакитний папірець.*

Задержавши поділ сукні, я вивернула внутрішній бік вбрання і знову прочитала вміст записки.

Для Еллісон

«Вона промовила: “Пробач мені за те, що я люблю мріяти”, а він узяв її за руку й відповів: “Пробач

ЗМІСТ

Розділ 1. Шарлотта..	7
Розділ 2. Шарлотта..	13
Розділ 3. Шарлотта..	24
Розділ 4. Шарлотта..	35
Розділ 5. Шарлотта..	43
Розділ 6. Рід	50
Розділ 7. Шарлотта..	60
Розділ 8. Рід	70
Розділ 9. Шарлотта..	80
Розділ 10. Рід	88
Розділ 11. Рід	98
Розділ 12. Шарлотта	108
Розділ 13. Рід	122
Розділ 14. Шарлотта	129
Розділ 15. Рід	137
Розділ 16. Рід	147
Розділ 17. Шарлотта	160

Розділ 18. <i>Рід</i>	166
Розділ 19. <i>Шарлотта</i>	175
Розділ 20. <i>Рід</i>	188
Розділ 21. <i>Шарлотта</i>	197
Розділ 22. <i>Рід</i>	207
Розділ 23. <i>Шарлотта</i>	215
Розділ 24. <i>Рід</i>	227
Розділ 25. <i>Шарлотта</i>	235
Розділ 26. <i>Рід</i>	245
Розділ 27. <i>Рід</i>	251
Розділ 28. <i>Шарлотта</i>	262
Розділ 29. <i>Рід</i>	270
Розділ 30. <i>Шарлотта</i>	283
Розділ 31. <i>Рід</i>	287
Розділ 32. <i>Шарлотта</i>	298
Розділ 33. <i>Рід</i>	313
Розділ 34. <i>Рід</i>	320
Розділ 35. <i>Шарлотта</i>	328
Розділ 36. <i>Рід</i>	335
Розділ 37. <i>Шарлотта</i>	342
Розділ 38. <i>Рід</i>	348
Епілог. <i>Шарлотта</i>	355
Слова вдячності	360
Про авторок.	363